

De warmte van Boparai in een winters decor

VAN ONZE MEDEWERKER
KASIMIR DEN HERTOEG

HEERHUGOWAARD - Ze vertelt over zuidelijke sferen die haar hebben geïnspireerd bij het ontwerpen van de woningen aan de Dampkring. Maar als Neelu Boparai van architectenbureau Boparai Associates de huizen weer ziet, is de sfeer allesbehalve zuidelijk.

Er ligt sneeuw. De straten zijn wit, iedereen zit binnen bij de kachel. Terwijl steeds meer vlokken aan haar zwarte jas plakken, legt Boparai uit hoe ze haar visie op de Zonnestad heeft vertaald. De kern van haar betoog: weefpatronen. „Ik dacht bij de Stad van de Zon aan de sfeer in zuidelijke landen. Wat bepaalt die sfeer? Wat zijn elementen die je in de architectuur kunt verwerken? Ik kwam op de weefpatronen. Je ziet ze als randen in kledingstukken. Bijvoorbeeld in India, waar mijn familie vandaan komt.”

Indiase wortels

Ashok Bhalotra, stedenbouwkundige van de Stad van de Zon, herkende zijn Indiase wortels er ook in. Hij was enthousiast en dus hebben de bewoners van de Dampkring een patroon in hun gevel. Het is een combinatie van een aantal felle kleuren, zo gemetseld dat het doet denken aan de de-

Neelu Boparai bij de huizen die ze ontwierp met zuidelijke sferen in gedachten.

Foto JFoto/Erwin Neles

coratie van een Indiaas kledingstuk. Toevallig komt een van die nieuwe bewoners naar buiten als Boparai door de sneeuw wandelt. Hij vraagt wie ze is, en als Boparai die vraag heeft beantwoord, vraagt ze: „De kleurtjes, hoe bevallen die? Zijn ze niet te fel?” „Nee hoor”, stelt de man haar gerust. „Bij mijn vorige huis had

de halve gevel een felle kleur. Dan valt dit dus wel mee.” „Je vraagt je toch af hoe zo iets bevalt”, verklaart Boparai even later. „Ik vind het namelijk wel een vrij fel accent.” Het weefpatroon dat in de huizen aan de Prisma, tegenover basisschool Atalanta, is verwerkt, is een stuk subtieler. Daar zijn geen felle kleuren gebruikt, maar verandert de

bakstenen gevel van boven naar beneden een paar keer van tint. Lastig voor de metselaars, en Boparai kan ook nog wel een paar foutjes in het metselwerk ontdekken. Maar het effect blijft bijzonder. Op de hoek, waar de Prisma de Dampkring snijdt, wordt het patroon met de kleurtjes weer opgepakt. En daar verspringen de erkers ook weer. „Dat

◆ Sta(n)d van de Zon

In Heerhugowaard is zich een wonder aan het voltrekken: de bouw van Stad van de Zon, 's werelds meest emissieneutrale woonwijk. De komende tijd graaft de krant zich daar in en komt met verhalen over zonnecollectoren, de oude en de nieuwe bewoners in het gebied, huizensoorten, straatnamen en alles wat zich verder aandient. Aflevering 37: architect Neelu Boparai.

heeft te maken met het concept bovenwonen. Door de hooggeplaatste erker krijg je een grote glaspartij op de eerste verdieping. Dan kan je daar goed je woonkamer van maken, en het slapen doe je op de begane grond.” De huizen langs de rand van het vierkant zijn daar bij uitstek geschikt voor, zegt Boparai. Ze liggen immers pal langs het water en bieden op de eerste verdieping een weids uitzicht. Maar als ze bij de nieuwe bewoners naar binnen kijkt, ziet ze toch dat bijna iedereen zijn woonkamer op de begane grond heeft.

Vloeiende lijn

Aan het eind van de straat, pal tegenover de Waerdse Tempel, is een appartementengebouw van haar hand in aanbouw. De erkers lopen daarin door, de patronen ook. Het lijkt alsof de straat in een vloeiende lijn langzaam omhoog gaat. Een effect dat vooral vanaf een afstand goed zichtbaar is. Dat geldt ook voor het appartementengebouw aan de ande-

re kant van het vierkant, dat er al enige tijd staat. Wie bij de entree staat, ziet dat de balkonetjes verspringen, maar de samenhang tussen die anders geplaatste uitstekende delen van het gebouw vallen pas op van ver weg. „Zie je?” Ze maakt een beweging met haar hand, schuin naar links. „Ze lopen als een schuine lijn naar boven. En expres naar links, de wijk in. Zo lijkt het vanaf een afstand, als je over de dijk komt aanrijden, alsof je de wijk binnen gewezen wordt.” Ook in de galerij aan de achterkant van het gebouw is een subtiele lijn te ontdekken. Daar gebruikte Boparai een combinatie van wel en niet getinte glasplaten. Aan de binnenplaats van de galerij zijn de achterkanten van 'de huizen met de kleurtjes' te zien. Opvallend is dat de architecte daarin veel zacht rood gekleurd hout heeft verwerkt. „Ik kies vaak voor zulk soort kleuren en materialen”, legt Boparai uit. „Dat brengt warmte in een wijk.”